“Géza Alföldy sempre va donar un vessant màgic i lúdic a l’epigrafia”

Entrevista a Juan Manuel Abascal
(Universitat d’Alacant)

“Géza Alföldy sempre va donar un vessant màgic i lúdic a l’epigrafia”

Juan Manuel Abascal, catedràtic d’Història antiga de la Universtitat d’Alacant, és un dels coeditors del CIL II (Corpus Inscriptionum Latinarum-Hispania) i traductor de la Historia social de Roma del professor Géza Alföldy , del qual va ser deixeble i col·laborador. Parlem amb ell arran de la seva participació al I Congrés internacional

Contingut extret de la web de l'ICAC (www.icac.cat)

d’Arqueologia i Món antic, celebrat a Tarragona el 29 i 30 de novembre en homenatge al professor Alföldy (1935-2011).

.

Què ha significat Géza Alföldy per a l’epigrafia espanyola?

Géza Alföldy va donar un impuls personal als estudis epigràfics de tota una generació de docents a Espanya i ha estat mestre de molts investigadors i professors que ara són a quasi totes les universitats espanyoles i en moltes d’europees. Entre ells hi ha uns quants catedràtics. José Remesal, de la Universitat de Barcelona, Francisco Pina Polo, de la Universitat de Saragossa, Javier Andreu, de la UNED, Gerardo Pereira, de la Universitat de Santiago…

Quin elenc!

Des del curs 1979/1980 fins a l’últim any de vida el professor Alföldy va tenir persones becades a la Universitat de Heidelberg, on hi havia una gran biblioteca i on es podien establir contactes científics amb investigadors d’altres països. Va fomentar el treball conjunt entre estrangers i els espanyols en formació. Això era un salt molt important en la qualitat de l’estudi.

Contingut extret de la web de l'ICAC (www.icac.cat)

Quin creu que és el seu principal llegat?

Per mi el més important és que a tots nosaltres ens va contagiar el rigor en el mètode. És a dir, no es tracta de concentrar-se en un tipus de font, com la font epigràfica, sinó de dominar tots els recursos que ens proveeixen d'informació de l'antiguitat. Amb ell aprenies que qualsevol petit detall arqueològic pot ser útil.

Quin gran aprenentatge!

Ell no creia en parcel·les estanques, tenia coneixements amplis de tots els àmbits, tot i que la font epigràfica ja sabem que és una font primària i requereix tota l'atenció, però per reconstruir la història antiga no n'hi ha prou. En la història antiga ens va fer obrir els ulls.

Vostè codirigeix el CIL II i s'ocupa de l'interior de la península Ibèrica.

Sí, durant molts anys vaig treballar amb Géza Alföldy al País Valencià i a tota Castella la Manxa i, entre altres coses, ara m'ocupo de concloure la tasca que ell havia iniciat en aquestes zones. La Manxa és un espai geogràfic amb moltes troballes epigràfiques on Alföldy havia fet descobriments molt importants.

Contingut extret de la web de l'ICAC (www.icac.cat)

Van ser col·laboradors molts anys.

Sí. Amb ell havia fet moltíssimes campanyes epigràfiques per la península. La primera va ser a Guadalajara, el 1979. Vam viatjar molt junts, vam conviure molt. Géza Alföldy ens va ensenyar que per estudiar epigrafia s'havien de recórrer els pobles mirant si es conservaven les inscripcions citades des del segle XIX o abans, mirant si en trobàvem de noves… De fet el CIL creix perquè "es pentina" el territori, i això és el que fèiem.

Recerca sobre el terreny!

I parlant amb gent, que en això també era un mestre. A més es coneixia perfectíssimament la geografia d'Espanya i Portugal. Tenia una memòria prodigiosa, i molta intuïció per saber on calia investigar i els llocs que calia descartar. Sabia on buscar.

Diu que també era un mestre parlant amb la gent?

Sí, perquè era molt proper, molt cordial, tenia una gran habilitat per relacionar-se amb tothom, de seguida entaulava converses… I mantenia correspondència amb gent dels pobles que l'havien ajudat i que nosaltres ni coneixíem.

Contingut extret de la web de l'ICAC (www.icac.cat)

De les seves virtuts com a científic, quina destacaria?

La capacitat de, a partir de fragments d'inscripcions, elaborar el discurs històric. De seguida posava aquell fragment en relació amb la història, i tot seguit aquella peça entrava a formar part del puzle de la història i adquiria sentit.

Què era per ell l'epigrafia?

Una eina útil científicament i una cosa quasi lúdica! Viatjar, enraonar amb la gent i interpretar inscripcions eren el mateix! Ell sempre va voler donar aquest vessant màgic a l'epigrafia. El temps no tenia límits. Més d'un cop a l'hora de dinar no hi havia dinar, perquè la inscripció que tenia a les mans era molt més interesant que un plat de menjar.

Text i fotos de Carme Badia i Puig

Desembre del 2012

Contingut extret de la web de l'ICAC (www.icac.cat)